

- Ja s'ha tocat alguna vegada aquesta sardana? No ens feu fer el ridícul: que no anem a parar als rocs tot just de sortir ...

Jo, veient que si deia la veritat no la tocarien, vaig fer el cor fort i jugant-m'hi el tot pel tot em vaig arriscar a respondre amb aplom:

-Sí, sí. Ja la van estrenar a Barcelona.

Va ser així com els músics -encara que no gaire convençuts- es van disposar a tocar-la. Quan vaig sentir l'entrada del flabiol em va venir un gran baticor tement ser el responsable d'un desgavell imminent i haver de passar per la vergonya que la cobla hagués d'interrompre l'audició entre els xiulets i les riallades dels assistents.

Mes, quan van començar i vaig comprovar que els primers compassos sonaven més o menys tal com jo havia imaginat l'emoció fou tal que ja no vaig poder fixar-me en cap detall fins a arribar al cop final. Quan una quinzena d'anys després la vídua de Joaquim Serra -del qual vaig ser deixeble d'instrumentació- em va fer l'honrosa distinció de demanar la meva col.laboració per al pròleg de l'edició del seu "Tractat d'Instrumentació per a cobla", vaig revelar aquesta primera experiència meva.

Comentant ara la facècia amb els amics Xiquet Sala i Rafel Callol, ex-components de la nostra dissolta Principal que encara recorden perfectament aquella audició, em confessen rient que ja temien que els havia enganyat.

En Pere la va batejar amb el nom de "La sardana de l'avi", en record del seu padrí, l'avi Guanter. Malgrat totes les deficiències harmòniques i instrumentals, aquella primera audició es va salvar gràcies a la inspiració de la línia melòdica.

Ara transcorreguts cinquanta anys, he pensat que l'Aplec era una bona avinentesa per tal de reestrenar "La sardana de l'avi", oferint-la en una nova versió harmònica i instrumental correcta que ens faci evocar amb nostàlgia el record d'aquell malaguanyat músic que l'Escala va perdre amb la mort prematura d'en Pere Bufill i Guanter.

Lluís Albert